

Prof. dr. sc. Stanislav Marijanović, professor emeritus (1992. – 1994.)

Rođen je 3. ožujka 1935. u Kloštru Podravskom. Gimnaziju je završio u Osijeku, a studij kroatistike, rusistike i poslijediplomski studij na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, gdje je magistrirao (1975.) i doktorirao (1983.) s temama iz nove hrvatske književnosti. Osnutkom Pedagoškog (sada Filozofskog) fakulteta u Osijeku, od 1978. predaje

Povijest hrvatskoga književnog jezika, potom predmete Stara hrvatska književnost i Nova hrvatska književnost. Za redovitog profesora biran je 1984., a za redovitog profesora u trajnom zvanju 1997. Bio je gost-profesor na međunarodnom slavističkom studiju u Dubrovniku, Parizu-Sorbonna, Baselu, Beču, Udinama, Bratislavi i drugdje. Uspostavio je, koordinirao i vodio Studij glume, Studij glazbene kulture i poslijediplomski studij Hrvatski jezik i književnost u kontekstu srednjoeuropskih jezika i književnosti. Predavao je Uvod u metodologiju znanstvenoistraživačkog rada, uspostavio i vodio Studij glume, Studij glazbene kulture i vodio projekte Ministarstva znanosti Povijesni razvoj književnosti, kazalište i umjetnička baština Slavonije, Corpus Strossmayeranum – Fontes i druge. Bio je dekan svog fakulteta u dva mandata (1980. - 1984.), prorektor i rektor Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, za čiji je naziv uvelike zaslužan (1990. - 1994.).

Uspostavljao je i razvijao odnose sa sveučilištima u Pečuhu, Gdanjsku, Poznanju, Bratislavi, Krakovu. Kao predsjednik Kriznog stožera za obranu Sveučilišta u Osijeku u Domovinskom ratu, vodio je Turneju Universitas s akademskim zborom i ansamblom OKUD „Milica Križan“ za širenje istine o Hrvatskoj i pomoć sveučilištu tijekom Domovinskog rata (Maribor, Ljubljana, Graz, Augsburg, Pforzheim, Bratislava, Pečuh). U studenom 1992. istupio je u Hamburgu na velikoj dobrotvornoj izložbi osječkih likovnih umjetnika, koju je organizirao rektor Sveučilišta (Verkaufsausstellung) za pomoć obnovi teško narušenoga Hrvatskoga narodnog kazališta u Osijeku. Za svečanu kazališnu priredbu upriličenu u čast dolaska pape Ivana Pavla II. u Đakovo i Osijek (4. i 6. lipnja 2003.) napisao je scenarije za kazališnu svečanost I zvoni zvoni Ovdje je danas Rim.

Odlikovan je od Predsjednika Republike Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Za člana-suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti izabrala ga je Skupština 1990. godine, a 2009. mu je podijeljeno doživotno članstvo. Bio je dopredsjednik Društva hrvatskih književnika (2011.-2014.), član organizacijskih odbora i suradnik Znanstvenih sabora Slavonije i Baranje (od 1970.), Dana Hvarskog kazališta (od 1978.) i Krležinih dana (od 1971.) u organizaciji Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti te Prvoga međunarodnoga znanstvenog skupa o liku i djelu Josipa Jurja Strossmayera, osječkoga (1990.), potom i Akademijinih skupova u Zagrebu (1997. i 2006.), kao i Hrvatskih slavističkih kongresa u Puli, Osijeku i drugih u inozemstvu. Od 1960. objavljuje brojne znanstvene i stručne radove sadržane u periodici, zbornicima i zasebnim knjigama. Pisao je i o povijesti visokog školstva i Sveučilišta u Osijeku. Odlukom Senata od 2. svibnja 2006. dodijeljeno mu je počasno znanstveno-nastavno zvanje professor emeritus, a povodom sedamdesetogodišnjice života i četrdesetpetogodišnjice znanstvenog rada matični Filozofski fakultet objelodanio je njemu u čast reprezentativni zbornik Zavičajnik, koji je priredio prof. dr. Milovan Tatarin, ujedno autor impresivnog portreta njegova profesora i slavljnika, uz prinose trideset i sedmero kolega hrvatskih znanstvenika i umjetnika.

Odlukom Senata od 2. svibnja 2006. godine dodijeljeno mu je počasno znanstveno-nastavno zvanje *professor emeritus*.